Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Ja, salige er de hvis føtter staar paa Zions land og som har adlydt mit evangelium; ti de skal annamme jordens gode ting som deres belønning og den skal avgi sin grøde i overflødighet. (Pagtens Bok 59, 3).

NR. 18 | 15. SEPTEMBER 1924 | 3 AARG.

TALE AV ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY

HOLDT I TABERNAKLET I SALT LAKE CITY 9. MARS 1924

II.

(Abraham og Israels hus. — Adspredelsen og indsamlingen. — Hvad det har at betyde i evangeliets plan).

Fangenskapet i Babylon.

Disse stammers bortførelse var begyndelsen til Israels adspredelse, men ikke enden derpaa. I aaret 588 før Kristus kom kong Nebukadnezar imot Juda. Han beleiret Jerusalem og tok kong Zedekias tilfange og slog ihjel hans sønner for hans øine, hvorefter han stak ut hans øine og tok ham med som en fange til Babylon, og opfyldte saaledes nogen av de to hebræiske profeters forutsigelser. Det var nogen bemerkelsesværdige forutsigelser. En av dem sa, at Zedekias ville bli ført som fange til Babylon, og den anden berettet, at han aldrig ville se Babylon. Skjønt disse profetier ikke lyder ens, blev de dog begge opfyldt, for denne konge blev ført som fange til Babylon, dog saa han aldrig dette sted, da han var blind. Jøderne blev ført i fangenskap og deres by blev ødelagt.

Lehis emigration.

Omtrent 11 aar før Jerusalem blev ødelagt, blev Lehi, der var den halve Manasse stamme, advaret av Herren til at forlate denne by, hvilket han gjorde og ankom med sit

selskap til Amerika, hvor de tillikemed andre der efterfulgte dem grundla en stor misjon — Nephiterne om hvem jeg har talt — og befolket Syd- og Nordamerika. De blev forenet med Mulek, en av Zedekias' sønner, som kom herover med en anden koloni fra Jerusalem. Vi har derfor de amerikanske indianere der er efterkommere av en engang høit civiliseret rase, en blanding av Josefs og Judas blod. Disse indianere er av Israels hus, og store er de løfter der er dem git av Jesus Kristus, hvorom vi kan læse i Mormons Bok.

Jerusalem gjenopbygges.

70 aar efter Jerusalems ødelæggelse tillot Cyrus den store, der hadde overvundet Babylonerne, de fangne jøder saa mange som ønsket at vende tilbake og gjenopbygge Jerusalem. 50 000 av dem tok denne fordel der blev dem tilbudt og ledet av Josva og Zerubabel vendte de tilbake og opbygget deres by og templet. Det var til disses efterkommere Frelseren kom i tidens midte. Efter at disse hadde forkastet ham, græt han over dem og sa, at deres huse skulle lægges øde og at de ikke skulle se ham før de skulle si: «velsignet være ham, som kommer i Herrens navn.»

I aaret 70 efter Kristus blev Israel yderligere adspredt, idet romeren Titus kom og indtok Jerusalem og tok indbyggerne med som slaver. Da apostelen Jakob skrev sit brev, skrev han det til «de tolv stammer som er adspredt rundt omkring.»

Det blod som tror.

Men hvorledes kan alt dette hjælpe til at opfylde det løfte, som var git til Abraham? Av hvad nytte til menneskeslekten var disse adspredelser og fangenskap? Netop derfor, at Gud spredte Israels blod blandt nasjonerne, og det er blodet som tror, nemlig, de trofastes faders blod. Det utvalgte blod, der fordrer utvalgte aander for dets fuldendelse, blev adspredt rundt omkring i verden, saa at der i de siste dage, naar Guds Zion er oprettet og veien beredt for Messia's komme, vil der ut fra alle nasjoner

under himmelen komme Israels barn for at møte sin konge og Gud. Dette verk er allerede begyndt. Det var Israels Gud som døde for at forløse menneskeslekten, og det var Israels hus, ved deres profeter og apostler, som beredte veien for ham og som fortsatte det verk han paabegyndte. Adspredelsen av Abraham, Isak og Jakobs blod var en velsignelse til nasjonerne, idet det gjorde det lettere at sprede evangeliet iblandt dem. Frelsens budskap, der kan findes ved at følge den røde linje av Israels martyrdom, var beredvillig mottat paa grund av Israels barns nærværelse blandt de folk, til hvem apostlerne og deres ledsagere prædiket.

Veien beredt.

Veien blev ogsaa beredt paa en anden maate. Alexander den store, hadde ved sine erobringer fra Makedonien til Indien spredt det græske sprog i hvilket det nye testamente senere var oversat. Og romerne, efterat ha delt alle de andre nasjoner og saa regjerte verden, anla store veier for militærerne fra Rom til de barbariske egne, og det var paa disse veier at apostlerne, de 70 og ældsterne gik for at forkynde frelsens glade budskap. De fandt Israels blod hvorsomhelst de gik, for veien var beredt for dem. Det ville været umulig for dem at utføre det arbeide de gjorde, hvis ikke Herren hadde beredt veien. I 50 aar løftet de evangeliets banner fra Jerusalem til hver nævneværdig by i det romerske rike, fra Scytio i nord, til Ætiopien i syd, og fra Indien i øst, til Brittannien i vest. De var utsendt for at prædike evangeliet for hver skabning, men hvem mottok deres vidnesbyrd? Det var Israels blod, adspredt blandt nasjonerne, og ved at de mottok evangeliets sandhet, satte de et eksempel for deres hedninge-naboer, og saaledes drog de mange av dem ogsaa ind i «faarestien», hvilket gav dem de velsignelser Gud hadde lovet dem ved Abraham.

De siste dage.

De samme tildragelser fandt sted efterat denne kirke var oprettet. Evangeliet blev først prædiket i De forenede

stater og Kanada, men i 1837 kom det over havet og blev prædiket i England, hvor hele landsbyer blev tillagt kirken. De blev omvendt ved de kraftige vidnesbyrd fra Israels ældster. Herfra spredtes det til andre deler av verden. I omtrent 8 maaneder døpte de henimot 1500 sjæle. I Herefordshire var dette verk ikke mindre virkningsfuldt. Hele menigheter med sine prædikanter kom ind i kirken. Israels Gud hadde beredt veien. Mange av de første engelske omvendte erklærte, at de hadde set ældsterne i syner, da de ankom til deres kyst. De kjendte dem da de kom, fordi Herren hadde vist for dem i drømmer og syner at disse mænd var hans tjenere. Disse, lik dem selv, var av Israels blod, av Efraims blod, som blandet sig med folkene i forbigangne tider.

Joseph Smith og hans verk.

Denne mand Joseph Smith, som grundla det store siste dages verk, hvem og hvad var han, at han saaledes skulle bli valgt til dette? Han var en efterkommer av Abraham, Isak og Jakob, en efterkommer av Josef, som blev solgt til Egypten, en efterkommer av Efraim, hvis efterkommere blandet sig med hedningerne. Han løftet banneret for Israels indsamling, men levet ikke længe nok til at fuldføre denne mæktige gjerning. Han samlet endel av den halve Efraims stamme og frembragte Mormons Bok, Josefs træ, til at forene sig med Juda træ — Bibelen — for at fordrive falske lærdommer og oprette sandhet paa jorden. Han bygget templer, mottok prestedømmet, og ordinanserne til frelse for levende og døde, prædiket evangeliet, eller lot det bli forkyndt paa begge halvkuler og paabegyndte Israels indsamling og Zions opbyggelse — et verk der skulle berede Herrens herlige komme. Men martyrdøden kom og han levet ikke længe nok til at samle alle stammer. Men det verk han indviet vil gaa fremover, indtil hele Israel er samlet, og Esaias', Jeremias og Ezekiels profetier er opfyldt: «Hører Herrens ord, o I folk, og utroper det paa de fjerne øer og sig: Han som adspredte Israel, vil samle dem som en hyrde samler sine faar.»

Hvorfor denne indsamling.

Men hvorfor denne samling? Hvad har det at si? Hvad er hensigten hermed? Israels hus maa samles fordi det er Israels Gud som kommer for at regjere over jorden, og Israels barn er det eneste folk som har ret til at berede veien for ham og møte ham naar han kommer. Gud arbeider gjennem Israels hus og bringer derved velsignelse til alle mennesker. «I dig (Abraham) og din sæd skal alle folk velsignes». Vi Siste Dages Hellige er delvis hedninger, men vi har nok av Israels blod i vore aarer til at gjenkjende og værdsætte det budskap der er kommet, og skammer os ikke for at stanse og ta op diamanten fra støvet, ti en diamant er en diamant, hvadenten den glitrer i støvet for dine føtter, eller den skinner i en dronnings diadem.

Zion og Jerusalem.

Gud kommer for at regjere paa jorden, at helliggjøre den og berede den for celestial herlighet. Ti efterat den har gaat gjennem ilden, vil den bli fornyet og omdannes til en celestial sfære. Det er bestemmelsen med vor «moder jord». Den holder den celestiale lov, hvorfor den skal helliggjøres og tilsist herliggjøres som et opholdssted for celestiale væsener for evig. Kongen vil komme til Zion, en by der skal opbygges paa det Nordamerikanske fastland, og derefter vil han vende til Jerusalem i Palestina.

For en lang tid siden (1831) reiste et selskap til Jackson county, Missouri, for at lægge grundstenen til Zion paa en grund der var indviet av profeten Joseph i den hensikt. Men de var ikke istand til at forbli der længer end omtrent to aar, idet pøbelen drev dem ut og de fik ikke tillatelse til at vende tilbake. Herren sa, at Zion ikke skulle flyttes fra sin plass, uaktet hendes barn blev adspredt, og de rene av hjertet ville i den bestemte tid vende tilbake og opbygge Zions ødelagte steder. Det nye Jerusalem vil være i Jackson county, Missouri, for Herrens mund har talet det. Det gamle Jerusalem vil bli gjenopbygget paa dets nuværende sted. Orson Hyde, en apostel, blev av profeten Joseph Smith sendt for at indvie dette land i 1841,

og han stod paa oljebjerget og opsendte den mest storartede bøn for Judas tilbakevendelse til sit gamle arveland. Jøderne vil vende tilbake til Jerusalem og de andre stammer vil samles i Zion. Orson Hyde profeterte, at Storbrittannien ville bli et redskap i Herrens haand til at gjenoprette Juda hus, og denne profeti begyndte at gaa i opfyldelse i den store krig, da general Allenby, den øverste i den brittiske hær, indtok Jerusalem og utdrev tyrkerne og beredte veien for jødernes eget herredømme i dette land. Sir Herbert Samuel, en engelsk jøde, blev valgt til at regjere i Palestina.

Kristi komme.

Jesus Kristus vil komme til Zion og vil derefter vise sig i Jerusalem, hvor han, ifølge profetierne vil befri jøderne fra de truende ødelæggelser av de nasjoner, der bevæbner sig imot dem. Han vil sætte sin fot paa oljebjerget der vil revne i to deler og den jødiske nasjon vil ydmyge sig for ham og forbauset utbryte: Hvad er disse vunder i dine hænder og føtter? og han vil svare: «Det er de vunder hvorved jeg blev saaret i mine venners hus». Og da, midt i deres store jammer, vil de gjenkjende deres Messias, hvem de ikke ville kjende før, og dette vil være Juda hus' omvendelse. Imens vil indsamlingen av Efraim og de andre stammer fortsætte, indtil det er fuldendt. Guds rike vil i milleniet ha to hovedsteder, nemlig: Zion i Amerika og Jerusalem i Palestina.

Profetens ord vil da bli opfyldt: «Ti fra Zion skal utgaa lov, og Herrens ord fra Jerusalem». Amen.

MISJONSPRÆSIDENTENS REISE I GRENENE.

Mandag aften den 4. august reiste ældste Olaf Vogler, ældste Harald Helgesen og undertegnede med dampskibet til Arendal, hvor disse 2 ældster var beskikket til at arbeide, og vi hadde et godt besøkt møte der. Hans Martin Pettersen blev indlemmet i kirken, og daapshandlingen blev utført av ældste Olaf Vogler, og haandspaalæggelsen av

misjonspræsident A. Richard Peterson. — Fredag besøkte jeg Larviks gren, hvor der blev holdt møte om aftenen. Lørdag morgen reiste jeg til Sem ved Tønsberg og opsøkte søster Rakel Larsen paa gaarden Høiord. Denne søster hadde ikke været besøkt av ældsterne siden 1909. Søster Larsen er 78 aar gammel, hendes mand Johan Larsen døde i 1921 og var et medlem av kirken. Jeg bilte cirka 20 kilometer ut paa landet hvor hun bodde. Hun ønsket at bli salvet og jeg utførte denne handling og sang Zions sange for hende som hun bad mig om. Jeg reiste derpaa til Tønsberg og avholdt møte med søskende der. — Søndag morgen reiste jeg ifølge med grensforstanderen for Tønsberg, broder Kristian Sproh til Drammen, hvor vi om eftermiddagen møttes med ældste Axel A. Nylander med familie og min datter Carrie. Kl. 6 om aftenen avholdt vi møte hvor alle vi sistnævnte avla vore vidnesbyrd. Ruth Nylander og Carrie Peterson sang en duet. Vi reiste til Kristiania samme aften. Stillingen er meget god i disse grene, omendskjønt de ikke har hat misjonærer paa flere aar, og jeg takker alle disse gode søskende i grenene for deres trofasthet og iver for Guds verk og for deres gjestfrihet mot mig. *A. Richard Peterson.*

TAK OG FARVEL!

I avskedens øieblik er gjerne indbefattet disse ord: Tak og farvel, endskjønt man gjerne vil si noget mere, saa kan man ikke det, fordi de menneskelige følelser i almindelighet faar overtaket og da blir det kun med ovennævnte ord; men disse ord kan være gode nok, ti i avskedsøieblikket kan man være forvisset om at disse kommer fra hjertedypet.

Og saaledes var det ogsaa ved avskedsfesten for broder og søstrene Borghild og Ruth Nylander tirsdag aften 19. august, hvor kirkens medlemmer var møtt frem for at si dem tak for deres virke her og et hjerteligt farvel. — Festen indlededes med et godt program bestaaende av musik, sang og deklamasjon der slog meget godt an og blev lønnet med

begeistrede haandklap. — Søster Halvorsen fremsa dernæst følgende prolog til br. Nylander, der er forfattet av br. Anton Jensen og lyder saaledes:

Brødre og søstre i aften er samlet,
Sige vi vil vor kjære farvel.
Axel Nylander med hustru og datter
Avsked skal ta og dra til sit hjem.

Motgang de første paa veien dem møtte,
Naar de forkyndte Guds frelsende bud.
Som Herrens tjenere i fordum de søkte
At sprede Kristi evangelium ut.

Lyse og mørke har dagene vandret
Siden de hjemmet i Zion forlot.
Men alting kan glemmes og alting kan gjemmes
Naar man for Herren gjør regningen god.

I bjergenes dale slekt og venner,
Ønske vil eder velkommen hjem.
Og vi som er her vi takker bare og sier:
«Kom snart igjen».
God reise Nylanders paa hav og land,
I Zion vi møtes skal engang.

Efter programmets utførelse var der bevertning med chokolade og kaker der fik rivende avsætning og som smakte utmerket. Efter at det materielle var besørget fremstod misjonspræsident A. Richard Peterson og uttalte en tak saavel til br. Nylander og hustru som til datteren Ruth for det arbeide som disse hadde utført i Kristiania gren. Han dvælte særlig ved br. Nylander som den der hadde staat skulder til skulder med ham i arbeidet, for hans offervillighet og interesse og for samarbeidet idethele ville han bringe br. Nylander sin varmeste og kjærligste tak. Det var ikke alene som forstander for grenen han ville takke ham, men ogsaa for det venskap og den sande broderaand som br. Nylander til enhver tid utviste, naar noget skulle utføres til beste for grenen. Han overrakte derpaa familien Nylander en erindringsgave av sølv

fra Kristiania gren, ikke som nogen betaling for utført arbeide, men som en erkjentlighet fra medlemmerne.

Br. Erling Larsen overrakte derpaa br. Nylander en sølvbolle med inskription: Fra prestedømmet i Kristiania gren og br. Ludvig Arnesen en sølvpresent fra søndagsskolen til søster Borghild Nylander og en present fra hendes elever i 4. klasse, likesom søster Ruth Nylander fik en sølvske fra elever i den engelske klasse. Broder Reidar Jacobsen overleverte br. Nylander fra sangkorte en sølvpresent med tak for hans virke som sanginstruktør.

Efterat overrækkelsen av presenterne var utført takket saavel br. Nylander og hustru som Ruth for den utviste opmerksomhet, likesom br. Nylander endvidere kviterte for de mottagne gjenstande ved at utføre en av sine skjønne fløitesoloer.

Br. Nylander har været en tro arbeider i vingaarden og arbeidet baade sent og tidlig og derfor er det vel ogsaa kanske at vi synes tiden har gaat saa forfærdelig hurtig, at avskedsøieblikket allerede nu er kommet. Som forstander for Kristiania gren har br. Nylander blit set op til og respekteret, naar han har git sine raad og formaninger til søskende og det rum vil ikke bli godt at faa utfyldt. Altid villig til at gjøre hvad han blev opfordret til, enten det var som taler eller at gi os et nummer av fløiten, saa utførte han disse ting med nidkjærhet og til vor udelte tilfredshet, og belønningen for denne offervilje vil han rikelig bli velsignet for.

Søster Borghild Nylander har ogsaa tat sin part av misjonsarbeidet, idet hun har fungert baade som sekretær og oversætter til de emner der er behandlet i møterne i den kvindelige hjælpeforening og som lærerinde i søndagsskolen, og har saaledes utført et godt arbeide. — Torsdag 21. august kl. 12 middag avreiste familjen Nylander med dampskibet «United States» og en stor del av kirkens medlemmer var fremmøtt paa bryggen, medbringende blomster, for gjennem dem at bringe de bortdragende det siste farvel. Vi ledsager dem saaledes med de beste ønsker om en lykkelig reise over hav og land til bjergenes dale.

———— *Hbg.*

SJELDNE FØDSELSDAGE.

Tvilling-søstrene Hammerstad og Randby kunne torsdag 28. august feire sin 79-aarige fødselsdag. Disse søstre har trolig vandret disse mange aar tilsammen, i sorg og i glæde, sorgen over at de begge har mistet sine trofaste mænd, og i glæde over, at de begge har indseet nødvendigheten av at være medlemmer av Jesu Kristi Kirke og de følger hverandre endnu til kirkens regelmæssige søndagsmøter, ja sogar naar der er fest eller aftenunderholdning saa kommer disse trofaste gamle søstre, der kan være til eksempel for mange av vore søskende. — I 36 og 37 aar har de nu været medlemmer av kirken, idet de begge blev indlemmet ved daab — søster Hammerstad 14. mars 1887 og søster Randby 31. august 1888 — og de er like interessert i kirkens fremgang, trods sin høie alder. Ved deres 75-aarige fødselsdag i 1920 blev de overrakt følgende hyldningsdigt, som vi tillater os at offentliggjøre:

Jeg en lykønskning har
til et tvilling-søster-par,
som fem og sytti aar
idag feire faar.
Tænk en alder saa stor,
at opleve paa jord,
det en sjeldenhet er,
ja av tvillinger især.

Til verden de kom
i Odalen, som
er eders fødeby.
Fru Hammerstad og fru Randby
der hos far og mor,
med søstre og bror
nød barndommens aar,
skjønt i fattige kaar.

Ut i verden de gik,
hver sin lod de da fik,
ja skjæbnen den bød
dem at tjene sit brød.
De arbeidet forsandt,
i fra solen oprandt
og til natten faldt paa —
den gang var det jo saa.

De fik mænd, barn og hjem
og de strævet sig frem,
— ja, tiden gik fort,
deres mænd vandret bort.

I sin tro og daab
de har et saligt haab,
at faa møte dem igjen
i opstandelsen.

Sorg og glæde har de prøvet
og i taalmod sig øvet.
Der var ogsaa lyse punkt,
endnu føles sindet ungt,
som en drøm det synes nu,
men de kommer det ihu.
De har staat hinanden bi,
— ja, i al deres tid.

Jeg eder ønsker Guds løn,
og en livsaften skjøn,
for deres gode hjertelag,
som har tat saa mange tag.
For at være til nytte
i hus og i hytte.
Deres vilje er sei,
og de sparer sig ei.

Her er barn og venner nok
og av barnebarn en flok.
Og alles ønske er —
for vi har dem saa kjær —
at de endnu mange aar,
tilsammen leve faar
i glæde og i fred
til livssolen gaar ned.

Ogsaa «Morgenstjernen» vil lykønske disse to gamle søskende med fødselsdagen og haaber at deres livsaften maa bli skjøn, og at de fremdeles maa ha sin helbred i behold indtil de faar lov at vandre hinsides, for at samles med sine kjære, der har gaat forut før dem. *Hbg.*

TAAREVASEN.

AV WRENO BOWERS.

Den følgende drøm blev fortalt mig en dag av fru P. kort efter hendes lille datter var død. Den lille kvindes historie gjorde slikt indtryk paa mig, at jeg nedskrev den efter hukommelsen saasnart jeg fik tid. Her er den:

«Efterat min lille pike Ethel døde følte jeg mig meget ensom, og jeg graat det meste av tiden. Hun hadde været min eneste trøst efter hendes fars død, og det syntes næsten umulig at imøtese de lange aar uten hende. Hvorsomhelst jeg saa, hvor jeg gik, saa jeg nogen av hendes klær eller nogen av hendes leker, hvilket gjenkaldte erindringer og taarer. Mange ganger om natten vaaknet jeg og graat. Isandhet, jeg graat saa meget at mit hode begyndte at verke, likesaavel som mit hjerte.

Saa en nat hadde jeg en drøm. Jeg drømte jeg var i et fremmed land hvor alle trær var grønne og hvor blomsterne var av mange farver. Gater av guld gik gjennem skogen ind til en vakker by. Overalt mellem det grønne løv fløi fuglerne med sine skinnende fjær og sang deilige sange.

Som jeg gik henimot byen og forundret mig over dette skjønne sted, møtte jeg en flok barn — løpende, leende og som sang av glæde. Deres smaa ansikter skinnet som de klare solstraaler og deres øine tindret av fryd. De viftet med hænderne mot mig, idet de gik forbi og sang sanger til Guds storhets pris.

Som jeg vendte mig mot byen igjen sank mit hjerte og en stor bedrøvelse kom over mig. Jeg saa der kom, langt bak de andre barn, et ensomt barn der bar en vase paa hodet. Hun gik med tunge skridt og hendes ansikt var

bøiet av sorg. Da hun kom nærmere gjenkjendte jeg mit eget barn — min egen lille Ethel!

Jeg gik bort til hende og spurte: «Hvorfor gaar du og bærer denne tunge vase, Ethel? Hvorfor sætter du den ikke ifra dig og gaar og leker med de andre smaapiker og være lykkelig?»

Hun løftet ansiktet op mot mit, og en straale av lykke opklaret hendes ansikt da hun svarte: «Dette er dine taarer som jeg bærer, mamma, og det er tunge taarer. Jeg kan ikke gaa fra dem, men maa bære de med mig hvor jeg gaar. Hvis du ikke ville graate saa meget, mamma, da kunne jeg leke med de andre barn og være glad. Du skulle ikke graate, men du skulle fryde dig, for en dag skal vi være sammen igjen og bo i den vakre byen med Jesus som vor Herre.»

Et øieblik var der stilhet i værelset, saa fortsatte fru P.: «Det var bare en drøm, men for mig var det en virkelighet. Jeg saa min lille pike saa tydelig som her i livet, og hørte hende tale. Hendes ord gjorde slik virkning paa mit sind, at jeg kan ikke glemme det. Siden da har jeg altid prøvet paa at være opmuntret og at se den lyse side av livet, og se fremad til den tid da der ikke vil være nogen taarer, men alle vil være lykkelige i Guds nærhet.»

Fra «Impr. Era» ved B. N.

ABRAHAM LINCOLNS BIBEL.

Den bibel som mættet Abraham Lincolns sjæl, da han som liten gut bodde i en tømmerhytte i Kentucky, var et litet eksemplar av biblen der blev indført fra England og godkjendt av den amerikanske kongres i 1777.

Lincoln elsket bibelen over alle andre bøker, og engang uttalte han følgende hyldest for den:

«Jeg er ganske indtat i at læse bibelen. Ta alt frå denne bok fornuftig op, og prøv den ved din tro, og du vil leve og dø som et bedre menneske. Med hensyn til den store bok har jeg kun ett at si, og det er, at den er den beste bok Gud har git til menneskene.»

DEN NORSKE MISJON.

Kirkens halvaarlige høstkonferanse vil bli avholdt paa følgende steder:

I Bergen den 12. oktober, i Trondhjem den 19. oktober og i Kristiania den 26. oktober.

A. Richard Peterson, misjonspræsident.

Bergens gren.

Lørdag den 23. august blev Hilma Margrete Olsen, Ragna Elise Erstad og Bjørn Sætrum indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av præsident Oluf K. Karlsen og ældsterne Willard Arveseth og Erling Halvorsen.

Mandag den 25. august blev Edvin Arthur Bjørndal indlemmet ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Willard Arveseth og haandspaalæggelsen av forstander Ole Hansen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR OKTOBER.

Korlæsning:

Enhver være flittig i alle ting. Men lediggjængeren skal ikke ha plass i kirken, uten han omvender sig og bedrer sine veie. (P. B. 75, 29).

Sakramentvers:

Vi kommer til dig i ydmyghet
av kjærlighet til dig.
O, Frelser, ved dette sakrament
vi altid mindes dig.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg at jeg skal benytte min tid mest fordelaktig?

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

28. Blodbadet ved Hauns mølle.

Mens et storartet arbeide blev utført i England, var der haarde tider for de hellige hjemme. De hadde ikke bare fiender utenfor, men ogsaa indenfor kirken. Endel av de ledende mænd gjorde ting der var galt og blev derfor utelukket av kirken. Nogen av dem vendte sig derfor imot Herrens verk og prøvet at ødelægge det.

Dette var en fryktelig tid for de hellige i Missouri. Hver dag bragte dem nye møisommeligheter. Deres fiender hadde planlagt enten at ødelægge dem, eller drive dem ut av staten.

En dag kom nogen onde mænd ind i den lille by De Witt i Carrol county, hvor endel av de hellige hadde slaat sig ned. De hadde med sig geværer og kanoner og fyrte an paa byen. De hellige forsvarte sig saa godt de kunne, men de maatte forbli i sine hjem i to dager. Deres fiender besluttet da at drive dem ut ved at tænde varme paa nogen av deres huser og de dræpte og stekte endel kvæg. Da de hellige saa at de ikke kunne utholde dette længer, fandt de det best at forlate stedet. De blev lovet betaling for sine hjem og eiendeler, men de mottok ikke noget. De hellige flyede til Far West, men før de ankom dit, døde nogen av dem. En stakkars mor med et barn, kun en dag gammelt, kunne ikke klare turen og døde og maatte begraves uten kiste.

Straks efter dette kom en pøbelhop ledet av en slyngel ved navn Bogart og besatte de helliges leir ved Crooked River. De tok tre av brødrene til fange og sa, at de ville dræpe dem før natten kom. Der blev øieblikkelig sendt bud til Far West. Apostel David W. Patten samlet femti

mand og drog med dem til angrepsstedet. De blev opdaget av Bogarts leir ved daggry, hvor de laa skjulte bak trærne, og idet brødrene kom nærmere, fyrte de an paa dem. I kampen som fulgte mistet apostel Patten sit liv. Mens han var ifærd med at dø den nat, omringet av profeten Joseph og nogen venner, vendte han sig til sin hustru og sa: «Hvad du end gjør, fornekt ikke sandheten.»

Nu blev hele staten Missouri i oprør. Guvernør Boggs kaldte ut to tusen mand og befalte dem enten at dræpe «Mormonerne», eller drive dem ut av staten. De begyndte straks at utføre hans ordre. 240 mand drog til de helliges setlementer ved Hauns mølle i Caldwell county, og uten et øiebliks varsel begyndte de at fyre paa mænd, kvinder og barn. De stakkars hellige tryglet om naade, men disse uslinger gav ikke akt paa deres rop. Paa en liten stund dræptes de 17 av kirkens medlemmer. Der var en gammel brønd i nærheten og de myrdedes legemer blev kastet deri.

Disse gode Siste Dages Hellige la ned deres liv for sandhetens sak, og stor blir deres løn i himmelen. Men ve over dem, som saa skjændig myrdet dem. Det ville ha været bedre for dem om de aldrig hadde været født. (Forts.).

GUDS SVAR.

AV NEPHI JENSEN — TIDLIGERE PRÆSIDENT OVER DEN KANADISKE MISJON. (FRA «IMPR. ERA» VED B. N).

Det var søndag den 28. januar 1923 at jeg var i Montreal og hjalp misjonærerne der med at holde møter i deres vanlige kvartalskonferanse.

Om aftenen ankom jeg til møtehuset litt tidlig. Mens jeg sat alene i stille betraktninger kom konferansepræsidenten hurtig ind og leverte mig et telegram. Jeg læste det. Det var fra misjonssekretæren. Det meddelte, at en prest i Chatham, Ontario, hadde utfordret vore ældster til at møtes med ham i en offentlig debat, mandag aften den 29. januar. Der stod videre, at utfordringen var offentliggjort i en av aviserne i Chatham.

For at svaret kunne komme i avisen om morgenen

maatte det sendes samme aften. Saa satte jeg øieblikkelig min hjerne i bevægelse for at utforme et svar. Jeg fandt snart ut at det ikke var nogen let sak at finde netop de rette ord. Det var paa den ene side nødvendig at undgaa noget der kunne synes vi var bange for at møte, og paa den anden side at undgaa at støte nogen ved at bruke haarde ord. Eftersom jeg formet sætning efter sætning blev jeg mere og mere bevidst om vanskeligheten av min opgave. Omtrent alle mine forsøk endte med en litt bitende bemerkning. Desuten var jeg ganske nervøs, og bestemte mig for at faa denne byrde fra mig før aftenmøtet.

Den lille søndagsskole var forsamlet før aftenmøtet begyndte. Jeg tok plass paa første bænk imot forhøiningen. Jeg bøiet mit hode og hvisket en bøn om guddommelig inspiration til at lede mit feilbare sind ved at utarbeide et feilagtig svar. Jeg hadde ikke før endt mit stille begjær før ordene kom til mit sind foruten den mindste tanke eller anstrengelse fra min side. Disse ord syntes at komme ind i mit sind: «Strid, hidsighet, debat og krig er av djævelen. Enighet, fred og kjærlighet er av Kristus. Vi følger Kristus.»

Jeg skrev disse ord paa baksiden av telegrammet. Byrden forlot øieblikkelig mit sind. Jeg var absolut sikker paa at svaret var fra Gud som et svar til hans tjeneres utfordrere.

Efter møtet sendte jeg svaret pr. telegram. Det kom punktlig i Chathams avis om morgenen. Det gjorde en stor virkning. Da presten om aftenen reiste sig for at bekjendtgjøre møtet, sa han: «Vi ønsker ikke at komme i nogen ordstrid, men vi vil like at møte «Mormonerne» i en venlig diskussion.»

Isandhet, den visdom som kommer ovenfra er meget større end menneskenes sindrighet.

INDHOLD: Tale av ældste Orson F. Whitney. — Misjonspræsidentens reise i grenene. — Tak og farvel! — Sjeldne fødselsdage. — Taarevasen. — Abraham Lincolns bibel. — Den norske misjon. — Bergens gren. — Søndagsskolens program for oktober. — Barnas avdeling. — Guds svar.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA